

התן והמעין

באסוטו דרום אפריקה

קרה פעם שכל הנחלים והנהרות התייבשו ולחיות לא נשארו מי שתייה. אחרי חיפושים רבים הם מצאו בסוף מעיין קטן שיכול היה לספק מים בשפע אילו נחפר עמוק יותר. אמרו החיות "הבה נחפור כאן באר ואז לא נמות מצמא." כולם הסכימו מלבד התן שלא אהב לעבוד בכלל והעדיף שמישהו אחר יעשה את המלאכה בשבילו.

כאשר החיות גמרו לחפור, הן התכנסו והתייעצו את מי לשים לשמירה על הבאר, כדי לא לתת לתן להתקרב אליו. "כי" אמרו "אם לא רצה לעבוד, לא צריך גם לקבל מים." אחרי דיון החליטו שהארנבת תשמור על הבאר. הארנבת נשארה בשמירה, וכל האחרות התפזרו לביתן.

כשהחיות הלכו הופיע התן. "בוקר טוב! בוקר טוב הארנבת!" והארנבת ענתה בנימוס "בוקר

טוב."

אזי התן הוציא חלת דבש משקית, התלויה בצדו, והתחיל לאכול אותה. "את רואה, ארנבת" אמר "אני כלל לא צמא, והדבש טעים יותר מהמים."

"תן לי חתיכה" אמרה הארנבת. והתן נתן לה פרור קטן.

"הו, זה טעים באמת" קראה הארנבת "תן לי עוד קצת!"

אבל התן אמר "אם את רוצה עוד דבש, צריך לקשור לך את כפות הרגלים מאחוריך ולהשכיב אותך על הגב, כדי שאוכל לשפוך לך דבש לפה."

הארנבת הסכימה, וכשהייתה כבר קשורה היטב התן רץ לבאר, שתה כמה שרק יכול היה והלך למאורתו.

בערב באו החיות וראו את הארנבת שוכבת עם כפות רגליה קשורות.

"מה קרה, ארנבת, כיצד נתת לקשור את עצמך כך?" שאלו.

"זה התן" אמרה הארנבת "הוא קשר אותי כך

ואמר שיתן לי דבש לאכול. אבל זה הייתה רק תחבולה שלו, כדי שיוכל לשתות מים מהבאר."

"ארנבת, את טיפשה כל כך! למה נתת לתן לשתות מהבאר שאותה הוא לא עזר לחפור? אנו חייבים למצוא שומר חכם יותר."

ואז השפן הקטן קרא "אני אשמור!" למחרת בבוקר החיות הלכו כל אחת לדרכה והשאירו את השפן הקטן לשמור על הבאר. כשכולם עזבו בא התן. "בוקר טוב, שפן קטן" והשפן ענה בנימוס "בוקר טוב."

התן התיישב ליד השפן והוציא משקית שלו חלת דבש. הוא התחיל לאכול אותה, מצמץ שפתיים וקרא "הו, כמה שזה טעים, אילו רק ידעת כמה שזה טעים!"

"מה זה?" שאל השפן הקטן.

"זה משהו שמרטיב את הגרון שלי כל כך טוב" ענה התן "שאינני מרגיש צמא כלל, ואני בטוח שאתם, כל החיות האחרות תמיד צמאות."

"תן לי קצת" אמר השפן הקטן.

אבל התן אמר "אם אתה רוצה לטעום, צריך לקשור לך את כפות הרגלים מאחוריך ולהשכיב אותך על הגב, כדי שאוכל לשפוך לך דבש לפה."

השפן הסכים, וכשהיה כבר קשור היטב התן רץ לבאר, שתה כמה שרק יכול היה והלך למאורתו.

בערב חזרו החיות וכשראו את השפן קשור ושוכב על גבו אמרו "איך נתת לקשור את עצמך כך? אמרת שאתה חכם מאוד. הבטחת לשמור על המים שלנו ועכשיו התן כמעט ורוקן את הבאר."

"זו אשמת התן" אמר השפן "הוא קשר אותי כך ואמר שיתן לי דבש לאכול. אבל זה הייתה רק תחבולה שלו, כדי שיוכל לשתות מים מהבאר."

החיות התייעצו שוב והפנתר אמר "נתן לצב לשמור!"

למחרת החיות התפזרו לעסקיהן והצב נשאר לשמור על הבאר.

כשהן הלכו כולן בא התן שוב. "בוקר טוב, צב!"

בוקר טוב.

אך הצב לא שם עליו לב בכלל.

"בוקר טוב, צב! בוקר טוב." אך עדיין הצב נהג כאילו לא שומע.

אז אמר לעצמו התן "כנראה היום השאירו פה טיפוש עוד יותר גדול מאשר קודם. אזיז אותו הצדה ואלך לשתות." והוא ניגש לצב ואמר בקול שקט "צב! צב!" אך הצב לא הגיב. אזי התן נתן לא בעיטה והזיז אותו מהדרך. הוא ניגש לבאר ורצה לשתות, אך כשרק נגע במים הצב תפס אותו ברגל. התן התחיל לצעוק "הי, תשבור לי את רגלי!" אך הצב החזיק אותו חזק.

ואז הוציא התן את השקית שלו וניסה לפתות את הצב בריח הדבש, אך הצב לא שם לב על כך. בסוף אמר התן לצב "אתן לך את השקית שלי והכל שבפנים" אך התשובה היחידה שקיבל הייתה נשיכה עוד יותר חזקה. כך היו הדברים כשהחיות חזרו בערב לשתות. ברגע שהתן ראה אותן הוא נתן משיכה חזקה, שחרר את רגלו וברח משם

מהר, כמה שרק יכול היה.

והחיות אמרו לצב "כל הכבוד, הצב, פעלת יפה ובאומץ. עכשיו נוכל לשתות בשלום בלי הטרדות של התן, הגנב הזה!?"